

Ensamheten

Iskyln och snålblåsten på vägen mot Solna kyrkogård fick honom att sänka huvudet. Kyrkogården var inte stilla som i drömmarna. Vind och stickande snö gjorde platsen till något obehagligt, något själslöst. Han rörde sig mellan de nästan försvunna stenarna tills han kom fram dit han skulle. Vördnadsfullt borstade han bort snö från bänken, lade ner den slitna sittlappen och satte sig.

Ännu hade han inte sett mot stenen. Långsamt, andaktningsfullt skruvade han av korken på den redan öppnade flaskan och lutade den mot läpparna. Ljuvlig förlösning och smärtlindring, strömmande som flytande eld i bröstet. Han höjde blicken och kisade omkring sig. Han var alldeles ensam. Med en suck av lättnad vände han sig mot stenen.

Hugget av smärta var otydligt men tillräckligt för att vågen av minnen skulle komma, och med dem kom saknaden, den bittra, vidriga saknaden. Några sekunder stirrade han på stenen innan han höjde flaskan i salut.

”Skål min pojke.”

Långsamt brände spriten bort alla murar, allt skydd, all glömska. Han måste ta sig igenom detta innan glömskan kom, innan änglarna landade hos honom och sa att han var förlåten.

Våg efter våg av bilder. Den namnlösa bebisen i famnen, den första kramen, den första pussen, den första gången han hörde ordet pappa ur Antons lilla mun. De små fötterna som snubblande mötte honom i dörren då han kom hem från jobbet, och alla gånger Micke varit för trött för att leka, för att läsa, för att vara pappa.

Han drack försiktigt för att inte spilla.

Skuld blandades med saknaden. Han önskade sig tillbaka, önskade göra om allt, göra saker ogjorda. Önskade att bara en gång till få känna den varma lilla kroppen i famnen och få höra andetagen av sitt sovande barn, eller att en enda gång till få höra hans skratt, otvingat och fyllt av liv.

Pipljudet som steg ur djupet, var han själv, hans vända, saknad och ångest. Spriten brände i strupen. Mellan snyftningarna lyckades han få upp en cigarett, tända den och dra ett bloss.

”Mitt barn, mitt barn, förlåt, förlåt mig.”

Han hulkade, höjde flaskan gång på gång och drack. Drack liksom en galning, andades mellan klunkarna, rökte upp cigarett efter cigarett och tände nya på de gamla.

Snart var han igenom det och snart skulle glömskan komma tillbaka. Bara några klunkar till sedan hade han lidit klart.

”Jag kommer till dig. Jag lovar att vara en bättre pappa då.”

En ny våg av smärta, en skälvning, en till klunk vodka och sedan flöt smärtan undan, lika bedrägligt som livet.

Tiden gick, eftermiddag blev till kväll. Mickes ansikte slappnade av.

”Jag kommer”, sluddrade han då den sista droppen glömska hängde likt en kristall på tungan.